

Lucy Vine

ΧΑΙΡΟΜΑΙ
ΓΙΑ
ΣΕΝΑ

An illustration of a woman with long brown hair, wearing a blue short-sleeved dress and black high-heeled shoes with red soles. She is sitting on a pink sofa, leaning forward with her chin resting on her hand, looking thoughtful or annoyed. To her right, on the floor, is a green tissue box with a white tissue sticking out.

Η Λιβ σταμάτησε να παριστάνει την καλή...
Έρθε η ώρα να θυμώσει.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΕΛΛΗ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

«ΘΕΕ ΜΟΥ, ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!»

Πετάγομαι πανικόβλητη από το κρεβάτι μου και τρέχω στον διάδρομο, με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Ορμάω στο μπάνιο, κλείνω με δύναμη την πόρτα και την κλειδώνω γρήγορα. Αναπνέω με δυσκολία.

«Βοήθεια!» φωνάζω ξανά, ακουμπώντας στο ράφι με τις πετσέτες. Προσπαθώ να σκεφτώ ψύχραιμα. Ποιες είναι οι επιλογές μου; Να φύγω από το παράθυρο; Υπάρχει μια επίπεδη στέγη ακριβώς έξω από το παράθυρο του μπάνιου που θα μπορούσε να αντέξει το βάρος μου, αλλά είμαι στον τρίτο όροφο. Είμαι αρκετά σίγουρη ότι οι σωλήνες αποχέτευσης είναι γεροί και θα μπορούσα να... Ω, αποκλείεται, δεν θα πετύχει. Το παράθυρο είναι βαμμένο και δεν ανοίγει, φυσικά. Δεν υπάρχει τρόπος. Αν η συγκάτοικός μου, η Σαμίρα, δεν ακούσει τις φωνές μου, είμαι τελειωμένη.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!» φωνάζω για τελευταία φορά και αισθάνομαι κάθε ελπίδα να χάνεται καθώς η φωνή μου αντηχεί στα πλακάκια του μπάνιου.

«Λιβ;»

Είναι η Σαμίρα. Σχεδόν κλαίω ακούγοντας τη γλυκιά, γνώριμη φωνή της από την άλλη πλευρά της πόρτας. Γέρ-

νω και ακουμπάω στη βάση του χαρτιού υγείας, νιώθοντας τον σφυγμό μου να επιβραδύνεται. Δόξα τω Θεώ. Δόξα τω Θεώ που είναι εδώ. Η καλύτερή μου φίλη ακούγεται πάλι, μισοκοιμισμένη.

«Είναι τέσσερις το πρωί, αγάπη μου, τι συμβαίνει;»

«Επέστρεψε, Σαμ» ψιθυρίζω. «Είναι στο δωμάτιό μου. Μόλις που πρόλαβα να βγω».

Ακολουθεί μια παγερή, επικριτική παύση από την άλλη πλευρά της πόρτας. «Εντάξει» λέει τελικά, χωρίς να ακούγεται τόσο συμπονετική όσο θα ήθελα. «Θα πάω να την κανονίσω».

Την ακούω καθώς προχωράει στον διάδρομο, ενώ εγώ περιμένω μπροστά στον καθρέφτη, κοιτάζοντας τον εαυτό μου, με την καρδιά μου να χτυπάει ακόμη δυνατά.

Είμαι χάλια.

Δεν έχω κλείσει μάτι, πρέπει να φύγω για δουλειά σε λίγα λεπτά, και τώρα αυτή η γαμημένη γερανόμυγα* επέστρεψε για πεντηκοστή φορά, για να μου καταστρέψει τη ζωή. Τις φοβάμαι θανάσιμα τις άτιμες και αυτή η συγκεκριμένη εξακολουθεί να μπαίνει στο δωμάτιό μου τη νύχτα από το ανοιχτό παράθυρο, να με κυνηγάει και να με τρομοκρατεί. Μου έχει κηρύξει πόλεμο, το ξέρω. Μπαίνει μέσα, χτυπώντας τα περίεργα γαμημένα φτερά της και τα περίεργα γαμημένα πόδια της, ξέροντας ότι θα αναγκαστώ

---

* Η γερανόμυγα είναι ένα αβλαβές έντομο που μοιάζει με μεγάλο κουνούπι, με μακριά πόδια και σώμα. Αν και συχνά συγχέεται με κουνούπια, δεν τσιμπάει, δεν μεταδίδει ασθένειες και δεν τρέφεται με αίμα. (Σ.τ.Μ.)

να τρέξω στο δωμάτιο πανικού. Αλλιώς γνωστό ως μπάνιο. Ορκίζομαι στον Θεό, ξέρει ότι φοβάμαι και το βρίσκει ξεκαρδιστικό. Γελάει μαζί μου.

Φαντασιώνομαι το πλάσμα να έρχεται πάλι προς το μέρος μου, να ρίχνεται πάνω στην πόρτα του μπάνιου και να χτυπάει με μανία τα φτερά του προσπαθώντας να σπάσει την πόρτα για να με αγγίξει.

Αν η Σαμ δεν καταφέρει να τη διώξει αυτή τη φορά, τι θα γίνει; Θα βάλω φωτιά σε όλο το διαμέρισμα, θα σπάσω το ρημάδι το βαμμένο το παράθυρο για να βγω έξω και θα ξεκινήσω μια καινούργια ζωή σε άλλη χώρα; Σίγουρα δεν θα καταφέρουμε να πάρουμε πίσω την προκαταβολή από τον μεσίτη, αλλά με όλα όσα συνέβησαν χθες το βράδυ με τον Τζάστιν –για να μην αναφέρω τη βεντέτα της γερανόμυγας– το να χάσω μια μάχη με τους μαλάκες μεσίτες δεν μου φαίνεται και το χειρότερο πράγμα στον κόσμο.

Μελετώ την αντανάκλασή μου στον καθρέφτη, παρατηρώντας τις βαθιές μαύρες σακούλες κάτω από τα μάτια μου και το χλωμό μου δέρμα. Ο φόβος υποχωρεί για μια στιγμή και επιστρέφει ο θυμός.

Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω ότι ο Τζάστιν με παράτησε. Στα καλά καθούμενα. Σε ένα εστιατόριο. Σε ένα εστιατόριο που δεν σερβίρει καν τιραμισού! Ποιο αξιοπρεπές εστιατόριο δεν έχει τιραμισού; Τον μισώ τόσο τόσο πολύ. Ξεχειλίζω από οργή, το στήθος μου καίει. Δεν είμαι καν λυπημένη – είμαι τρομερά θυμωμένη. Σπατάλησα έναν ολόκληρο χρόνο και δύο μήνες σε αυτόν τον άντρα. Σε αυτόν τον άχρηστο ηλίθιο. Και δεν μου άξιζε καν. Χάρη τού έκανα που έβγαινα μαζί του και είχε το θράσος να με χωρίσει; Η

πικρία με κάνει να αναπνέω με δυσκολία. Νιώθω την οργή στη γλώσσα μου.

Γνωρίζω ότι ο θυμός δεν είναι ο πιο υγιής τρόπος για να διαχειριστείς έναν χωρισμό, αλλά πρέπει να παραδεχτώ ότι είναι πολύ πιο εύκολο από την αποδοχή ή τη μιζέρια. Είμαι τόσο έξαλλη, σαν να έχω κατεβάσει έξι κουτάκια από εκείνο το τρελό ποτό, το Monster, μαζί με μερικά χάπια μεθαμφεταμίνης. Πράγμα που το έκανα μία φορά και δεν το συνιστώ. Ο θυμός κυλάει στις φλέβες μου. Δεν έχω κοιμηθεί, αλλά νιώθω το αίμα μου πλημμυρισμένο από καφεΐνη. Είμαι εξαγριωμένη. Είμαι έτοιμη να κάψω ολόκληρο τον κόσμο με την οργή μου. Νιώθω άγρια και πανίσχυρη.

Και θυμωμένη.

Είναι τόσο άδικο.

Ειλικρινά, ειλικρινά, ειλικρινά πίστευα ότι ο Τζάστιν θα μου έκανε πρόταση γάμου χθες το βράδυ. Τα πράγματα ήταν τόσο υπέροχα μεταξύ μας από τότε που γνωριστήκαμε, στο πάρτι για τα τριακοστά μου γενέθλια πέρυσι – ήταν σαν όνειρο. Και ναι, εντάξει, ήταν λίγο απόμακρος τις τελευταίες εβδομάδες, αλλά νόμιζα ότι ήταν επειδή ετοίμαζε κάτι κρυφά. Ότι διάλεγε δαχτυλίδι, έκλεινε εστιατόριο, έκανε προετοιμασίες.

Και μετά τον άκουσα *τυχαία*, σε αυτό εδώ το μπάνιο, την περασμένη εβδομάδα, να κάνει πρόβα τα λόγια του μπροστά στον καθρέφτη. Μιλούσε για το πόσο υπέροχη είμαι και πόσο ξεχωριστός ήταν ο χρόνος που περάσαμε μαζί. Ήταν τόσο προφανές ότι ήταν πρόταση γάμου – ήμουν τόσο σίγουρη. Ακόμα και η Σαμ συμφώνησε. Αν και εξακολουθούσε να μου επισημαίνει πως δεν τον άκουσα

τυχαία, αλλά πως είχα κολλήσει το αυτί μου στην πόρτα. Είτε όμως τον άκουσα τυχαία είτε κρυφάκουσα –ό,τι κι αν συνέβη– την επόμενη μέρα ο Τζάστιν με προσκάλεσε σε δείπνο στο αγαπημένο του εστιατόριο... Τι στο καλό έπρεπε να σκεφτώ; Έκανα ακόμα και μανικιούρ – ήμουν τόσο σίγουρη.

Αλλά τελικά μια πρόταση γάμου μοιάζει πολύ με μια πρόταση χωρισμού.

«Λιβ;» Η Σαμίρα επέστρεψε. «Έφυγε, μωρό μου, η γερανόμυγα τακτοποιήθηκε. Είσαι εντάξει τώρα; Μπορώ να μπω στην τουαλέτα, σε παρακαλώ; Ήπια πάρα πολύ κεφίρ χθες το βράδυ».

Η Σαμ είναι εμμονική με την υγεία του εντέρου της.

Τραβάω αργά τον σύρτη και ανοίγω την πόρτα ένα εκατοστό. «Είσαι σίγουρη;» ψιθυρίζω, με τα μάτια μου να σαρώνουν υστερικά το ταβάνι. «Μπορεί να σε ξεγέλασε. Είναι πονηρή. Μπορεί να περιμένει να γυρίσεις την πλάτη σου για να ορμήσει ξανά μέσα. Μπορεί να κρύβεται στην ντουλάπα μου αυτή τη στιγμή, έτοιμη να μου ορμήξει και να με βασανίσει. Έτσι το διασκεδάζει. Έλεγξες το συρτάρι με τις σοκολάτες μου;»

Αναστενάζει, όχι όσο συμπονετικά θα περίμενε κανείς. «Καμία γερανόμυγα δεν μπορεί να με ξεγελάσει» λέει με αποφασιστικότητα, σπρώχνοντάς με και μπαίνοντας στο μπάνιο.

Ανοίγει το καπάκι της τουαλέτας, κατεβάζει το παντελόνι της πιτζάμας της και κάθεται, εντελώς ακομπλεξάριστη. Το κάνει συνέχεια, αλλά η απόλυτη έλλειψη ντροπής της με εκπλήσσει ακόμη. Φαντάσου να είσαι τόσο άνετη

με το να κατουράς μπροστά σε άλλους! Υποθέτω πως αυτό συμβαίνει όταν έχεις μεγαλώσει με τόση ασφάλεια και αγάπη. Μπλιαχ, χαιρόμαι που η δική μου παιδική ηλικία ήταν τόσο δυσλειτουργική.

«Ξέρεις, θα μπορούσες απλώς να κλείνεις το παράθυρό σου τη νύχτα» προτείνει και χασμουριέται καθώς τραβάει υπερβολική ποσότητα χαρτιού υγείας.

«Έχω ανάγκη το αεράκι». Κουνάω το κεφάλι μου. «Αύριο μπαίνει Ιούνιος και δεν έχω μαζέψει ακόμη το χειμωνιάτικο πάπλωμα για να βάλω κουβερλί. Ιδρώνω τόσο πολύ, είναι σαν να κάνω μπάνιο μέσα στα σεντόνια».

«Εντάξει, τότε πρέπει απλώς να ξεπεράσεις τον φόβο σου». Το πρόσωπό της φωτίζεται. «Πρέπει να διαβάσεις για τις γερανόμυγες. Να σου φύγει ο φόβος για το άγνωστο. Να τις γνωρίσεις. Να τις κάνεις φίλες σου. Να βυθιστείς στον κόσμο τους».

Από τότε που η Σαμ άρχισε να κάνει ψυχοθεραπεία πριν από έναν μήνα, έχει γίνει λίγο ξερόλας σε ό,τι αφορά τα τραύματα. Αλλά εγώ είμαι η ψυχοθεραπεύτρια. Ξέρω πολύ καλά τι είναι η ψυχοθεραπεία έκθεσης*, ευχαριστώ.

Σταματάει για λίγο και μετά συνεχίζει ενθουσιασμένη. «Α, ή θα μπορούσαμε να πάρουμε έναν μήνα άδεια και να ταξιδέψουμε στη χώρα καταγωγής των γερανομυγών – πιθανώς κάπου στον Αμαζόνιο ή κάτι τέτοιο, σωστά;– όπου

---

* Η θεραπεία έκθεσης είναι μια μορφή γνωσιακής-συμπεριφορικής θεραπείας, που χρησιμοποιείται για τη σταδιακή και ελεγχόμενη αντιμετώπιση φόβων, φοβιών, μετατραυματικού στρες και αγχώδων διαταραχών. (Σ.τ.Μ.)

θα κατασκηνώναμε και θα γινόμασταν ένα με τη ζωή των εντόμων. Αυτό θα σε θεράπευε».

«Δεν είμαι σίγουρη ότι το να χρεωθώ και να τινάξω τη ζωή μου στον αέρα μόνο και μόνο για να δεθώ με τα κουνούπια και τα σκαθάρια θα ήταν σοφή επιλογή» επισημαίνω, πριν προσθέσω εκνευρισμένη: «Και έχω διαβάσει για τις γερανόμυγες. Είναι μικρά σατανικά καθάρματα. Σκίζουν τη λεία τους μόνο με το στόμα τους».

«Ποια είναι η λεία τους;» ρωτάει σηκώνοντας το φρύδι της καθώς ανεβάζει το παντελόني της. Αποστρέφω το βλέμμα μου.

«Κυρίως ακρίδες και γυμνοσάλιαγκες».

Η Σαμ χασμουριέται καθώς τραβάει το καζανάκι και πηγαίνει στον νιπτήρα. «Δεν δαγκώνουν, δεν είναι δηλητηριώδεις, δεν υφαίνουν ιστούς, ούτε κάνουν κάτι ενοχλητικό. Είναι απλώς... κάπως... χαζές;»

Χαζές;

Για μια στιγμή σκέφτομαι να πω στη Σαμ τι συνέβη με τον Τζάστιν χθες το βράδυ. Θα μπορούσα να της πω πώς με χώρισε τόσο άγαρμπα σε δημόσιο χώρο. Αυτό θα την έκανε να νιώσει άσχημα που αποκάλεσε τον απολύτως δικαιολογημένο φόβο μου για τις γερανόμυγες χαζό.

«Πάω να ξανακοιμηθώ» λέει καθώς χασμουριέται ξανά, σκουπίζοντας τα χέρια της.

Ανοίγω το στόμα μου για να της πω για τον Τζάστιν και μετά το κλείνω πάλι.

Δεν είμαι έτοιμη να πω δυνατά ότι με παράτησε. Δεν θέλω να δω τον οίκτο στα μάτια της. Άλλη μια σχέση που η Λιβ δεν κατάφερε να κρατήσει, τι λυπηρό. Η λύπησή της

Σαμ μπορεί να αμβλύνει τον θυμό μου κι εγώ τον χρειάζομαι άσβεστο. Είναι το μόνο που με κρατάει όρθια.

Επιπλέον, φαίνεται ότι η καλύτερή μου φίλη δεν είναι ιδιαίτερα συμπονετική αυτή την ώρα της ημέρας.

«Καληνύχτα» φωνάζω καθώς επιστρέφει στο κρεβάτι της. «Και σε ευχαριστώ που με έσωσες, σε αγαπώ πολύ».

«Ό,τι πεις, χαμένη» απαντά σύμφωνα με το πρωτόκολλο της φιλίας μας, χτυπώντας την πόρτα του δωματίου της και γελώντας.

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο του μπάνιου. Σκοτάδι. Το ταξί μου θα έρθει σε λίγα λεπτά για να με πάει στο στούντιο. Πρέπει να είμαι στη δουλειά στις πέντε το πρωί και δεν έχω κάνει καν ντους ακόμη.

Ανοίγω τη βρύση και αρχίζω να γδύνομαι, νιώθοντας την αδρεναλίνη να κυλάει στο αίμα μου. Δεν επιτρέπεται να αργήσω.

Ο Τζάστιν μού στέρησε τα ρομαντικά μου όνειρα, η φτερωτή γερανόμυγα μου στέρησε το δωμάτιό μου – η δουλειά μου είναι σχεδόν το μόνο που μου έχει απομείνει. Δεν πρόκειται να το καταστρέψω και αυτό.

Μπαίνω στο ντους, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι τον Τζάστιν –τον πρώην μου– και την υπερβολική αντίδρασή μου στον χθεσινό χωρισμό. Δεν ήταν και τόσο τραγική, έτσι δεν είναι; Εντάξει, ήμουν λίγο αναστατωμένη, αλλά ποιος δεν θα ενοχλούνταν αν τον χώριζαν με αυτόν τον τρόπο; Είμαι σίγουρη ότι οι πελάτες στο διπλανό τραπέζι έδειξαν κατανόηση για τις φωνές μου. Μεταξύ μας, θα μπορούσα να είχα ξεφύγει εντελώς. Ήθελα να αναποδογυρίσω το τραπέζι και να τους πλακώσω όλους στο ξύλο.

Και τι έγινε που κρύφτηκα κάτω από το τραπέζι για λίγο, τρώγοντας τσιζκέικ; Ήταν τόσο κακό;

Βάζω το πρόσωπό μου κάτω από το ζεστό νερό, αφήνοντας κάθε αμφιβολία να ξεπλυθεί μαζί με το πανάκριβο αφρόλουτρο που αγόρασα από το TikTok. Πρέπει απλώς να βγάλω εις πέρας τη σημερινή μέρα –πρέπει να επικεντρωθώ στα προβλήματα των άλλων– και μετά θα έχω όλο το Σαββατοκύριακο δικό μου για να επεξεργαστώ αυτόν τον χωρισμό και να αποφασίσω τι θα κάνω στη συνέχεια. Δύο ολόκληρες μέρες για να βγει από μέσα μου όλη αυτή η οργή που σιγοβράζει και να πλαντάξω στο κλάμα. Έχω εκπαιδευτεί ακριβώς γι' αυτό, ανάθεμά με. Είμαι ψυχοθεραπεύτρια σχέσεων! Ξέρω ακριβώς πώς να διαχειριστώ έναν χωρισμό με την πρέπουσα ψυχραιμία και χάρη. Με ενσυναίσθηση και διακριτικότητα, στοιχεία δηλαδή που με χαρακτηρίζουν. Η ψύχραιμη, ήρεμη, συγκροτημένη Λιβ Κάρπεντερ, έτσι με αποκαλούν. Είναι ένα από τα πολλά μου μότο. Αυτή είμαι.

Και όσολα θα πάνε μια χαρά.

ΧΑΙΡΟΜΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ορισμένες φορές οι άνθρωποι που δίνουν τις καλύτερες συμβουλές είναι οι χειρότεροι στο να τις εφαρμόζουν.

Η Λιβ είναι έξαλλη, αλλά δεν επιτρέπεται να το δείξει. Η αγαπημένη σύμβουλος σχέσεων της πρωινής τηλεοπτικής ζώνης οφείλει να παραμένει πάντα χαρούμενη και ήρεμη. Έχει δουλέψει σκληρά για να χτίσει την εικόνα μιας γυναίκας που «τα έχει όλα υπό έλεγχο».

Όταν όμως καταγράφεται σε βίντεο να παθαίνει κρίση υστερίας για ένα τιραμισού, επειδή ο σύντροφός της της ζητάει να χωρίσουν αντί να της κάνει πρόταση γάμου, η Λιβ γίνεται viral για τους λάθος λόγους. Ξαφνικά, όλοι μαθαίνουν πως η γυναίκα που έχει ως μότο της το «μείνε ψύχραιμη και να έχεις μαζί σου πάντα προφυλάξεις» δεν μπορεί να διατηρήσει τη δική της ψυχραιμία.

Το αφεντικό της την αναγκάζει να επιλέξει: ή συνεδρίες διαχείρισης θυμού ή απόλυση. Ακούγεται αρκετά εύκολη απόφαση. Μόνο που ο ψυχοθεραπευτής της, ο Έντουαρντ, είναι ανυπόφορος. Δείχνει πάντα κατανόηση, είναι εξοργιστικά διορατικός και, το χειρότερο απ' όλα, είναι ακαταμάχητα γοητευτικός.

Έξι συνεδρίες χωρίζουν τη Λιβ από την επιστροφή στη ζωή που είχε χτίσει... αρκεί να καταφέρει να αντισταθεί στο ενοχλητικά σέξι, ευφυές βλέμμα του Έντουαρντ.

